

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: L. C.

X

zastoupen JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem
Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
Tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č. j. KUZL 72904/2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Policie vyzvala žalobce, který řídil vozidlo, k zastavení. Žalobce se však místo toho otočil a začal ujíždět. Následovala automobilová honička, kterou utnuli jiní policisté, kteří z protisměru žalobci zatarasili cestu. Žalobce se poté odmítl podrobit dechové zkoušce a zkoušce na drogy. Za to vše dostal tučnou pokutu a dlouhý zákaz řízení. Nyní namítá několik procesních vad a zpochybňuje zjištěný skutkový stav. Správní orgány se však žádné chyby s dopadem na zákonnost jejich rozhodnutí nedopustily. A o tom, že žalobce spáchal přestupky soud ani na chvíli nepochybuje.

II. Rozhodnutí správních orgánů

2. Městský úřad Bystřice pod Hostýnem („městský úřad“) uznal žalobce vinným ze dvou přestupků podle zákona o silničním provozu (rozhodnutím ze dne 22. 11. 2023, č. j. MUBPH 27463/2023; „rozhodnutí městského úřadu“). První přestupek spočíval v tom, že dne 7. 11. 2022 v Bystřici pod Hostýnem nerespektoval výzvu policisty k zastavení vozidla. Žalobce se před policistou otočil a začal ujíždět. Následovala honička s policií přes několik obcí až do katastru obce Stará Ves, kde ho policisté, která přijeli z protisměru z Přerova, zastavili přehrazením komunikace. Druhý přestupek spočíval v následném odmítnutí podrobit se orientačnímu a lékařskému vyšetření na alkohol a jiné návykové látky. Městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 35 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců.
3. Při zjišťování skutkového stavu městský úřad vycházel z oznámení policie o přestupku, videozáznamů z policejních vozidel, úředních záznamů, fotografií a žalobcovy řidičské evidenční karty. Z těchto podkladů dovodil, že žalobce řídil stíhané vozidlo a že se dopustil obou přestupků. Přestože první záznam neprokazuje jednoznačně identitu řidiče, další záznamy podle městského úřadu potvrzují, že vozidlo řídil právě žalobce. Městský úřad přiložil mapu trasy a GPS souřadnice z videozáznamů.
4. Žalobce prostřednictvím zmocněnce namítl místní nepříslušnost městského úřadu. Tvrdil, že přestupek byl dokonán v katastru obce Přerov, a že řízení měl vést Magistrát města Přerova. Správní orgán námitku postoupil Krajskému úřadu Zlínského kraje, který se označil za nepříslušný k jejímu vypořádání. Správní orgán proto pokračoval v řízení s odkazem na § 11 odst. 2 správního řádu, podle něhož řízení vede ten orgán, který učinil první úkon z moci úřední.
5. Žalobce dále namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu. Tvrdil, že videozáznamy neprokazují, že řídil vozidlo v relevantním čase, že není vidět SPZ ani řidič, a že vozidlo se na záznamu ztrácí z dohledu. Městský úřad uznal, že první záznam neprokazuje identitu řidiče, ale další záznamy podle něj potvrzují, že žalobce vozidlo řídil. Záměna vozidel je nepravděpodobná vzhledem k rychlosti a ujeté vzdálenosti.
6. K přestupku odmítnutí vyšetření městský úřad uvedl, že výzva policistů byla jasná a srozumitelná. Videozáznam zachycuje, jak žalobce na výzvu reaguje slovy „všechno odmítám“. Poučení o následcích odmítnutí zákon nevyžaduje. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění měl tyto důsledky znát. Důvodné podezření vzniklo na základě chování žalobce, jeho vrávorání a nesrozumitelné řeči.
7. Žalobce navrhl výslech policistů a své spolujezdkyně. Městský úřad to však zamítl s odůvodněním, že má k dispozici dostatečné videozáznamy, které dokumentují průběh kontroly, trasu jízdy i odmítnutí vyšetření. Případné stížnosti na postup policistů měl žalobce směřovat na jejich nadřízené nebo inspekci.
8. Žalobce také tvrdil, že vůči němu policisté použili násilí. Podle městského úřadu však videozáznamy neprokazují žádné nepřiměřené násilí. Policisté žalobce vytáhli z vozidla pod hrozbou střelné zbraně, položili ho na zem a spoutali ho. Tento postup odpovídal situaci, protože žalobce ujížděl policii. Tvzení, že policisté do žalobce kopali, městský úřad odmítl jako nedoložené.
9. Žalobce se odvolal. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 30. 8. 2024, č. j. KUZL 72904/2024 („rozhodnutí žalovaného“) odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

K místní nepřislušnosti městského úřadu uvedl, že sice nebyl místně příslušný k projednání přestupku odmítnutí se podrobit vyšetření, jeho rozhodnutí ale není nezákonné ani nicotné. Důležitá je, že zůstala zachována věcná příslušnost. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nedostatek místní příslušnosti nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud nedošlo k zásahu do práv účastníka řízení, což se zde nestalo

10. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení provedl výslech dvou zasahujících policistů, kteří potvrdili, že žalobce ignoroval výzvy k zastavení vozidla a následně odmítl všechny výzvy k vyšetření. Jejich výpovědi svědků byly konzistentní s videozáznamy, které dokumentují průběh pronásledování i silniční kontroly. Žalovaný i zmapoval trasu jízdy pomocí GPS souřadnic z videozáznamů. Policisté podle žalovaného formulovali výzvy jasně a srozumitelně. Žalobce je opakovaně odmítl. Přestože ho policisté nepoučili výslovně o výši sankcí, tak jako držitel řidičského oprávnění měl tyto důsledky znát. Absence poučení nemá vliv na odpovědnost za přestupek, pouze na formu zavinění.
11. Žalovaný dále uvedl, že krátkodobá ztráta vizuální kontroly (cca 18 sekund) nemohla vést k záměně vozidel. V daném úseku neprojíždělo žádné jiné vozidlo. Policisté měli vozidlo žalobce na dohled po celou dobu pronásledování. Videozáznamy jasně dokumentují zadní světla vozidla, výstražná světla a nápis STOP. Žalobce zastavil až po přehrazení komunikace druhou hlídkou.
12. Žalovaný odmítl návrh na výslech spolujezdkyně jako nadbytečný. Videozáznamy dostatečně dokumentovaly, že řidičem byl žalobce, a zachycují průběh kontroly i výzvy k vyšetření. Stejně tak odmítl požadavek na doplnění záznamů od policie z Přerova, protože záznamy z Bystřice pod Hostýnem byly dostatečné. Vyvrátil i tvrzení o policejním násilí – žádný záznam neprokazuje kopání do obviněného, a obviněný si na místě nestěžoval.
13. Žalovaný se zabýval i otázkou doručování. Žalobce zneužil právo volby doručovací adresy, protože si zvolil adresu v Turecku, kde se podle šetření Interpolu nikdy nenacházel. Dále deaktivoval datovou schránku a ukončil právní zastoupení. Orgán považoval tyto kroky za obstrukční taktiku a doručoval písemnosti fikcí na adresu trvalého pobytu v Praze. Tento postup považoval za zákonný a v souladu s judikaturou.

III. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce na vyjádření žalovaného

14. Žalobce nejprve namítá, že mu rozhodnutí žalovaného nebylo řádně doručeno. Seznámil se s jeho obsahem až dne 25. 11. 2024 prostřednictvím právního zástupce, který obdržel jeho kopii e-mailem od žalovaného. Žalovaný označil za den doručení 25. 9. 2024, kdy mu měl policejní komisař doručit rozhodnutí při silniční kontrole. Žalobce však uvádí, že mu rozhodnutí nikdo fyzicky nepředal, a proto k doručení nedošlo. Nepřerušila se tedy promlčecí lhůta, která uplynula dne 22. 11. 2024. Podle § 19 správního řádu může správní orgán doručit písemnost prostřednictvím policejního orgánu pouze v zákonem stanovených případech. Takový případ nenastal. Doručení provedl komisař oddělení obecné kriminality, který proti žalobci vede trestní řízení. Policie neměla pravomoc doručovat správní rozhodnutí.
15. Žalobce popisuje, že policie zastavila vozidlo, v němž cestoval jako spolujezdec, za použití výstražných světel. Policejní komisař ho vyzval k vystoupení z vozidla a oznámil mu, že mu doručí rozhodnutí. Písemnost mu však nepředal. Žalobce považuje tento postup za zneužití pravomoci a porušení zákona o Policii. Ta porušila mlčenlivost, protože předala žalovanému

dokumenty obsahující citlivé informace z trestního řízení. Policejní komisař zaslal žalovanému dokument od Interpolu, který neměl být ani vložen do trestního spisu. Došlo k porušení zákonných pravidel pro nakládání s utajovanými informacemi.

16. Žalobce pak namítá, že žalovaný nesprávně označil jeho adresu v Turecku za doručovací adresu podle § 19 odst. 4 správního řádu. Tato adresa je však v informačním systému evidence obyvatel jako adresa, na kterou se mu mají doručovat písemnosti. Jiné orgány veřejné moci mu na tuto adresu bez problémů doručují, např. Nejvyšší soud v trestním řízení. Žalovaný chybně doručoval předvolání k ústnímu jednání na adresu trvalého pobytu, kde se doručilo fikcí. Zákon takový postup vylučuje. Předvolání k ústnímu jednání i vyrozumění o shromáždění podkladů pro rozhodnutí se musí doručit do vlastních rukou. Žalovaný nekonzistentně doručoval: nejprve na adresu trvalého pobytu, později požádal o doručení policii. Právní úprava doručování nerozlišuje mezi předvoláním a finálním rozhodnutím. Obě listiny je třeba doručit řádně. Žalobce se ve výsledku nemohl seznámit s podklady pro rozhodnutí a nemohl se účastnit ústního jednání, klást svědkům otázky ani se vyjádřit k důkazům.
17. Další námitka směřuje proti místní příslušnosti městského úřadu. Podle § 62 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je příslušný správní orgán, v jehož obvodu byl přestupek spáchán. Přestupek byl dokonán v katastru obce Stará Ves, tedy v okrese Přerov. Místně příslušným orgánem proto měl být Magistrát města Přerova, nikoliv městský úřad. Ten měl věc bezodkladně předat Magistrátu města Přerov. Místo toho nezákonně postoupil námitku žalovanému, který se označil za nepřísušný. Žalovaný později sám připustil, že městský úřad byl místně nepřísušný. Nepřísušným je pak i žalovaný, který ignoroval námitky místní příslušnosti, protože měl zájem na tom, aby ve věci rozhodoval konkrétní úředník, který proti žalobci vedl již dříve přestupková řízení.
18. Žalobce dále namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav. Chybí část videozáznamů ze silniční kontroly, zejména z doby mezi 21:50 a 22:50 hodin. Policisté tvrdí, že v této době pouze čekali na odtahové vozidlo, ale žalobce upozorňuje, že právě v této době měly probíhat důležité úkony. Záznamy z kamer přerovských policistů nebyly dodány. Žalobce zpochybňuje identifikaci vozidla a jeho jako řidiče. Nelze prokázat, že vozidlo zachycené na začátku záznamu je totožné s tím, které policisté zastavili. Policisté vozidlo ztratili z dohledu na delší dobu. Nezaznamenali SPZ ani neviděli řidiče. Mohlo jít o jiné vozidlo, které se náhodně nacházelo na místě zastavení. Nelze vyloučit záměnu vozidel, zejména v nočních podmínkách a při rychlém pohybu. Vznikají tím zásadní pochybnosti o skutkovém stavu, které správní orgány nevyvrátily. Výzvu k zastavení od policistů z Přerova žalobce uposlechl, ale policisté z Bystřice pod Hostýnem dorazili následně. Nemohl tedy registrovat jejich výzvu a tím pádem ji nemohl ani uposlechnout.
19. V případě přestupku spočívajícího v odmítnutí podrobit se zkoušce na alkohol a drogy žalobce tvrdí, že ho policisté řádně nepoučili o následcích neuposlechnutí výzvy. Výzvu neformulovali jasně, neobsahovala zákonné poučení, a nepronesli v úplnosti. Žalobce výzvu negoval, ale nelze z toho dovodit, že jí rozuměl. Poučení musí zaznít bezprostředně po výzvě, jinak výzva není řádná. Jeden z policistů upozorňoval kolegu, aby žalobce pořádně vyzval, ale ani opakovaná výzva nebyla dokončena. Pokud výzva neobsahuje poučení, nelze její neuposlechnutí kvalifikovat jako přestupek.
20. Žalobce zpochybňuje i tvrzení žalovaného, že poučení obdržel v písemné formě při podpisu oznámení o přestupku. Tvrdí, že listinu nečetl, policisté ho k tomu nevyzvali, a pouze napsal

Nesouhlasím na místo, které mu policista ukázal. Vzhledem k podmínkám na místě – tma, blikající majáky, krátký čas – nemohl obsah listiny přečíst ani se s ním seznámit. Takové poučení není účinné a nelze ho považovat za splnění zákonné povinnosti podle § 13 zákona o Policii.

21. Žalobce dále namítá, že správní orgány neprovedly všechny navržené důkazy. Nevyrozuměli ho o výsledku policistů, kterého se nemohl účastnit. Nevyslechly ani jeho spolujezdkyni. Žalovaný tyto výsledky odmítl s odkazem na existenci videozáznamů. Část záznamů ale chybí a některé jsou pouze z jednoho úhlu. Tím správní orgány porušily zásadu rovnosti zbraní a právo žalobce na obhajobu. Žalobce navrhoval také výslech policisty L. M., který se účastnil zásahu. Žalovaný se k tomuto návrhu vůbec nevyjádřil.
22. Policisté také nedodrželi vnitřní předpisy týkající se používání kamer. Podle závazného pokynu policejního prezidenta musí být kamery na vozidlech zapnuty po celou dobu služby. Stejně tak osobní kamery na uniformách musí být aktivní během zákroku. Pokud policisté kamery vypnuli, vznikají důvodné pochybnosti o tom, co se v mezidobí dělo. To znemožňuje posoudit, zda policisté vůči žalobci použili nepřiměřený zásah. Jeho klidné chování po 22:50 hod. není důkazem toho, že se uklidnil, ale že byl uklidněn. Argumentace žalovaného, že si měl žalobce stěžovat v době, kdy byly kamery zapnuté, je podle něj nereálná, protože nelze poznat, kdy je kamera aktivní.
23. **Žalovaný** se svým vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce obdržel rozhodnutí o odvolání dne 25. 9. 2024, což potvrzuje i skutečnost, že žalobu podal přesně dva měsíce poté, tedy 25. 11. 2024. Tím sám uznal, že rozhodnutí znal a že mu bylo doručeno včas. Policista při doručování zastavil vozidlo, v němž žalobce cestoval jako spolujezdec, a sdělil mu přesné informace z rozhodnutí – číslo jednací, datum vydání, výrok o zamítnutí odvolání, výši pokuty a délku zákazu řízení. odmítl spolupracovat, neprojevil zájem o převzetí písemnosti a choval se pasivně. To odpovídá celkovému chování žalobce v řízení, ve kterém opakovaně ignoroval výzvy policie a odmítal součinnost.
24. Po podání odvolání neprojevil žádnou aktivitu, nezajímal se o průběh řízení, deaktivoval datovou schránku, ukončil zastoupení advokátem a formálně se přestěhoval do Turecka. Nikdy ovšem žádnou písemnost doručovanou do Turecka nepřevzal. Policie navíc zjistila, že nikdy do Turecka nevstoupil. Volba doručovací adresy měla obstrukční charakter a sloužila k maření doručování. Žalovaný žalobci neustanovil opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, protože zjistil, že zneužil adresu v Turecku. Proto přiznal právní účinky doručení na adresu trvalého pobytu v Česku. Tento postup odpovídá judikatuře (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2023, č. j. 22 A 27/2022-32). Zneužití práva na volbu doručovací adresy umožňuje správnímu orgánu doručovat jinak.
25. Žalovaný uznává, že nesprávně interpretoval adresu z registru obyvatel jako adresu pro doručování podle § 19 odst. 4 správního řádu, tato chyba však za daných okolností nemá vliv na výsledek doručování. Doručení prostřednictvím policie mělo jediný cíl – informovat žalobce o vydání rozhodnutí o odvolání. Žalobce odmítl písemnost převzít a seznámit se s jejím obsahem. Žalovaný tedy udělal vše pro to, aby žalobce mohl rozhodnutí obdržet, a odpovědnost za neúspěšné doručení nese výhradně žalobce.
26. K námitce místní nepřislušnosti žalovaný uvádí, že řízení vedl správní orgán, v jehož obvodu přestupek nejdříve vyšel najevo. Přestupek podle žalovaného začal v obci Bystřice pod Hostýnem, která spadá do působnosti Krajského úřadu Zlínského kraje. Případná vada

místní příslušnosti navíc nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí vydané místně nepřislušným orgánem není automaticky nezákonné, pokud orgán byl věcně příslušný. Tvrdí, že rozdělení agendy podle místní příslušnosti slouží hlavně k hospodárnosti řízení, nikoliv k ochraně práv účastníka.

27. Žalovaný pak odmítá tvrzení žalobce, že ho policisté během silniční kontroly fyzicky napadli. Videozáznamy ukazují žalobce v klidném stavu bez známek násilí. Policisté ve svědecké výpovědi vyloučili jakýkoliv fyzický kontakt. Žalovaný považuje tuto námitku za účelovou, protože ji žalobce uplatnil až v odvolání. Pokud by k násilí skutečně došlo, tak by žalobce podal stížnost nebo věc medializoval. Policisté použili donucovací prostředky, ale učinili to v souladu s § 52 zákona o Policii. Museli totiž žalobce donutit k zastavení vozidla a za použití střelné zbraně ho vytáhnout z auta. Žalobce se choval jako pirát silnic a jeho chování vyvolalo nutnost zásahu.
28. K námitce, že se žalobce nemohl seznámit s podklady pro rozhodnutí, žalovaný uvádí, že žalobce obdržel poučení v předvolání k ústnímu jednání a po tomto jednání již žalovaný žádné nové důkazy nezískal. Žalobce proto měl možnost se s podklady seznámit.
29. V **replce žalobce** reaguje na argument žalovaného, že žalobce podal žalobu do dvou měsíců od 25. 9. 2024, kdy proběhlo policejní doručování. Právě datum 25. 9. 2024 je ale předmětem sporu. Žalovaný si sám protirečí, pokud jednou tvrdí, že doručoval prostřednictvím policie, a jindy přiznal doručení na adresu trvalého pobytu. Žalovaný vyznačil doložku právní moci právě k datu 25. 9. 2024. Tuto informaci sdělil i městskému úřadu a registru řidičů.
30. Žalobce si na postup policie při doručování stěžoval. Dne 4. 2. 2025 obdržel vyrozumění o vyřízení stížnosti. Krajské ředitelství policie Zlínského kraje konstatovalo, že doručování správních písemností prostřednictvím policie je přípustné pouze tehdy, pokud existuje konkrétní zákonné zmocnění. V tomto případě však takové zmocnění chybělo. Doručení prostřednictvím policejního komisaře tedy bylo nezákonné. Žalovaný nemohl na jeho základě vyznačit právní moc rozhodnutí.
31. K tvrzení žalovaného, že žalobce nikdy nepřekročil hranice Turecka, žalobce uvádí, že informace od Interpolu nemohou být součástí trestního spisu ani správního řízení. Policejní komisař neměl oprávnění tuto listinu předat žalovanému a žalovaný ji neměl použít. Ne každý vstup do Turecka musí být zaznamenán, zejména pokud jde o cestu osobním vozidlem. Žalobce se v Turecku skutečně nacházel, což dokládá tím, že mu tam jiné orgány doručily písemnosti.
32. K otázce místní příslušnosti žalobce tvrdí, že nešlo o situaci, ve které by bylo více příslušných správních orgánů, jak tvrdí žalovaný. Přestupek byl spáchán v obvodu Magistrátu města Přerova, a tedy Městský úřad Bystřice pod Hostýnem nebyl příslušný. Žalobce má za to, že správní orgány si věc „uzmuly“ z osobního zájmu, což dokládá i tón vyjádření žalovaného. Pokud žalobce opakovaně namítal nepřislušnost, nelze tuto vadu relativizovat.
33. Žalovaný pak nesprávně uvádí, že žalobce poprvé vznesl námitku policejního násilí až v odvolání. Podle žalobce ji uplatnil již při ústním jednání před městským úřadem. Hodina záznamu ze silniční kontroly chybí. Žalobce měl na sobě zimní bundu, takže případné známky násilí (např. kopy) nebyly viditelné. Policisté z Bystřice pod Hostýnem navíc pouze uvedli, že donucovací prostředky použili kolegové z Přerova, ale neupřesnili jaké.

34. K námitce neseznámení se s podklady pro rozhodnutí, žalovaný tvrdí, že výzvu doručil spolu s předvoláním k ústnímu jednání. Žalobci však předvolání ani výzva doručeny nebyly. Odkazuje na žalobu, kde podrobně popsal vady doručování a porušení procesních práv. Žalovaný podle žalobce nevyvrátil žádnou z jeho námitk.

IV. Jednání ve věci před soudem

35. Dne 13. 8. 2025 se ve věci konalo jednání. Zástupkyně žalobce shrnula žalobní argumentaci ke třem hlavním žalobním bodům: a) námitce promlčení v souvislosti s doručováním rozhodnutí žalovaného, b) námitce místní nepřislušnosti a c) námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný zrcadlově zareagoval.
36. Na dotaz soudu, zda doručování policejním orgánem v tomto případě mělo zákonný základ a bylo tedy *zákonem stanoveným případem* podle § 19 správního řádu, žalovaný uvedl, že na to nemá odpověď, správní řád to podle něj připouští. Šlo o specifickou situaci a žalovaný chtěl kromě doručování na adresu trvalého bydliště žalobce doručování „okovat“ i touto cestou, aby se žalobce s rozhodnutím prokazatelně seznámil. K námitce místní příslušnosti zdůraznil, že jednání žalobce započalo v místě příslušnosti městského úřadu. Poukázal na podobnou kauzu žalobce, kterou řešil Magistrát města Přerova, a kde došlo k promlčení odpovědnosti žalobce. I místní nepřislušnost však není vadou, problémem by byla až věcná nepřislušnost.
37. Soud poté přešel k dokazování. Jako první navrhla žalující strana k důkazu vyrozumění Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 4. 2. 2025 reagující na stížnost žalobce na postup policejního orgánu („vyrozumění“). Konkrétně navrhla jeho část týkající se stížnostní námitky, že policejní komisař doručoval písemnost pro žalovaného v rozporu s právními předpisy. K tomu se ve vyrozumění uvádí (úpravy pro přehlednost provedl soud):

„Provedeným šetřením bylo zjištěno, že Krajský úřad Zlínského kraje nejprve dne 2. 8. 2024 žádal OOK Kroměříž o součinnost ke zjištění Vašeho faktického pobytu. V odpovědi [policejní komisař] mimo jiné uvedl, že s Vámi budou dne 10. 9. 2024 prováděny úkony trestního řízení. Po této odpovědi Krajský úřad Zlínského kraje dne 6. 9. 2024 požádal OOK Kroměříž o součinnost, konkrétně o součinnost při doručení písemnosti na základě informace ze dne 5. 8. 2024, kde jim bylo sděleno, že se máte dostavit dne 10. 9. 2024 na OOK Kroměříž k úkonům trestního řízení.

[Policejní komisař] následně skutečně prováděl doručování písemnosti od Krajského úřadu Zlínského kraje, toto sám potvrdil a toto vyplývá i z kamerových záznamů vyhodnocených v úředním záznamu evidovaným pod číslem jednacím KRPZ-118501-35/ČJ-2024-150066-KU. Rovněž to vyplývá i z podání vysvětlení přítomných policistů.

K tomuto bodu podání bylo vypracováno stanovisko analyticko-právního oddělení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje pod číslem jednacím KRPZ-118501-33/ČJ-2024-150066-KU. Ze stanoviska vyplývá, že žádost správních orgánů o doručování ze strany orgánů policie je přípustná v případě, že ve vztahu ke konkrétní písemnosti existuje konkrétní zákonné zmocnění. A řídí se zejména § 19 odst. 1 správního řádu. Nicméně v tomto případě absentuje konkrétní zákonné zmocnění.

Postupy doručování písemností nejsou upraveny vnitřními předpisy (Ministerstva vnitra, Policejního prezidia České republiky ani Krajského ředitelství policie Zlínského kraje). Při doručování se tedy uplatní postup podle správního řádu, případně podle zvláštních právních předpisů.

Posouzení a následné rozhodnutí, zda [policejní komisař] postupoval správně, když doručoval písemnost na základě žádosti Krajského úřadu Zlínského kraje, který žádal o doručení podle § 19 odst. 1 správního řádu, přísluší služebnímu funkcionáři s personální pravomocí, což je v tomto případě ředitel Územního odboru Kroměříž, kterému bude tato informace postoupena k dalším opatřením. Stejně tak doručování písemnosti dne 21. 9. 2024 policistou OOP Hulín pro Městský úřad Otrokovice.“

38. Dále žalující strana navrhla k důkazu část vyrozumění, která se týká stížnostní námitky, že policejní komisař zaslal žalovanému písemnost se striktně omezeným okruhem osob, které se s ní mohly podle pravidel Interpolu seznámit, a že dané sdělení nesmělo být ani v části trestního spisu, k níž mají přístup osoby mimo okruh orgánů činných v trestním řízení. Ve vyrozumění se k této námitce uvádí (úpravy opět pro přehlednost provedl soud):

„Ze spisového materiálu evidovaného pod číslem jednací KRPZ-83940/ČJ-2024-150871 vyplývá, že [policejní komisař] skutečně zaslal Krajskému úřadu Zlínského kraje jako přílohu odpovědi ze dne 5. 8. 2024 dokument z Policejního prezidia, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci. V dokumentu je uvedeno poučení, že je striktně omezen okruh osob, které jsou oprávněny se s informací seznámit, což je stanoveno pravidly Interpolu pro zpracování údajů, a dané sdělení nesmí být vloženo ani do části trestního spisu, k níž mají přístup osoby mimo okruh orgánů činných v trestním řízení. Ze stanoviska kanceláře náměstka ředitele pro Službu kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Zlínského kraje vyplývá, že z dikce poučení v předmětném dokumentu vyplývá, že by měla být písemnost pouze součástí pomocných písemností trestního spisu, nikoliv však trestního spisu, jenž je přístupný stranám trestního řízení stanoveným podle § 12 odst. 6 trestního řádu případně dalším stanoveným účastníkům. Tedy nemá být poskytován jiným osobám.

Posouzení a následné rozhodnutí v této věci přísluší služebnímu funkcionáři s personální pravomocí, což je v tomto případě ředitel Územního odboru Kroměříž, kterému bude tato informace postoupena k dalším opatřením.

Provedeným prošetřením upozornění nebylo zjištěno porušení zákonných norem nebo interních aktů řízení ve vztahu ke skutečnostem uvedených v upozornění. Informace týkající se doručování a zaslání dokumentu budou zaslány řediteli Územního odboru Kroměříž k dalším opatřením. Proto bylo upozornění vyhodnoceno celkově jako neopodstatněné.“

Žalující strana k tomuto důkazu odkázala na to, co již uvedla v žalobě. Žalovaný neměl reakci.

39. Žalující strana poté k důkazu navrhla ještě fotografii obálky s písemností od Nejvyššího soudu v trestní věci vedené proti žalobci a výpis z webové stránky *Sledování zásilek*, odkud plyne, že se danou písemnost podařilo v Turecku doručit. Podle zástupkyně žalobce mu tam běžně doručuje Česká kancelář pojistitelů, nebo městská část Praha 6. Pošta mu tedy do Turecka chodí. Po jejich provedení se k těmto důkazům vyjádřil žalovaný, který se ptal, zda je na písemnostech dodejka s podpisem žalobce. Po zjištění, že není, žalovaný dodal, že z provedených důkazů podle něj nevyplývá, že danou písemnost žalobce opravdu převzal osobně do vlastních rukou.
40. Další důkazy již soud neprováděl. Mezi stranami totiž nebylo sporu o tom, že se o obdobném jednání žalobce vedlo řízení u Magistrátu města Přerova, které však skončilo zastavením řízení pro promlčení. Žalující strana jen poukázala na nekonzistenci spočívající v tom, že obdobnou věc jednou policie postoupila k vyřízení městskému úřadu a jednou Magistrátu města Přerova. Ale související důkazy nebylo třeba provádět. Po ukončení dokazování, konečných návrzích a krátkém přerušení soud vyhlásil tento rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

41. Žaloba *není důvodná*.
42. Soud bude strukturovat odůvodnění stejně, jako ho při jednání zarámovala zástupkyně žalobce. Nejdříve se tedy zaměří na otázku doručování rozhodnutí žalovaného a související námitku promlčení odpovědnosti žalobce za přestupek. Poté se bude věnovat místní příslušnosti městského úřadu. A v závěru vysvětlí, proč správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav a nedopustily se vady s dopadem na zákonnost svých rozhodnutí, pokud jde o dokazování.
 - a. *Odpovědnost žalobce za přestupek se nepromlčela, protože mu žalovaný doručil své rozhodnutí před uplynutím promlčecí lhůty*
43. Žalobce namítá, že se jeho odpovědnost za přestupek promlčela, protože mu žalovaný nedoručil rozhodnutí před uplynutím promlčecí lhůty. Doručení prostřednictvím policejního orgánu podle něj nemělo účinky doručení, protože neproběhlo v souladu se zákonem. V tomto konkrétním bodě uvedeném v předcházející větě má žalobce pravdu.
44. Podle § 19 odst. 1 správního řádu písemnost:

„doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; *v zákonem stanovených případech může písemnost doručit (...) prostřednictvím policejního orgánu* příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.“ (zvýraznil soud)
45. Jak tedy správně žalobce namítá, aby mohla policie doručit rozhodnutí žalovaného, musela by k tomu mít výslovné zákonné zmocnění. A to jednoduše v tomto případě neexistuje. Zákon o odpovědnosti za přestupky, správní řád či zákon o Policii případ, ve kterém může správní orgán takto doručit písemnost prostřednictvím policejního orgánu, nestanoví. Ve vyjádření k žalobě i při jednání ho nenabídl ani žalovaný. Jde zřejmě o opomenutí zákonodárce, protože tu není rozumný důvod, proč by v přestupkovém řízení policejní orgán nemohl takto doručovat (v trestním řízení je to běžný, zákonem předvídaný postup). To však nic nemění na tom, že policie rozhodnutí žalovaného takto doručit nemohla. Pokud by se s ní na místo dostavil například úředník žalovaného, který by doručení provedl, tak už by bylo vše v pořádku (podle § 20 odst. 1 správního řádu lze totiž jinak fyzické osobě doručit, kdekoliv bude zastižena – doručení ovšem musí provést k tomu zákonem zmocněný orgán podle § 19 správního řádu). Takto ovšem doručení dne 25. 9. 2024 neproběhlo v souladu se zákonem.
46. Výše uvedené však ve skutečnosti nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud totiž stejně jako žalovaný přikládá minusové znaménko celkovému schématu, které si žalobce pro doručování připravil po obdržení rozhodnutí městského úřadu. Z kontextu jednotlivých na sebe navazujících kroků totiž plyne, že šlo o právo zneužívající taktiku. Nejdříve totiž advokát žalobce ukončil jeho zastupování. Žalobce si poté zrušil datovou schránku. A následně si v evidenci obyvatel nechal pro doručování uvést adresu v Turecku. Na tu se žalovaný dvakrát neúspěšně pokusil žalobci doručovat. Den před uplynutím promlčecí doby pak advokát žalobce sdělil žalovanému, že znovu převzal zastoupení a požádal o zaslání rozhodnutí žalovaného, které mu žalovaný zaslal tři dny po uplynutí promlčecí lhůty. A

žalobce uvádí toto datum jako datum, kdy mu teprve bylo rozhodnutí žalovaného doručeno. Proto namítá promlčení.

47. Mohlo by se na první pohled zdát, že jde o trik, ke kterému by se uchýlili právníci jako Eddie Flynn z knih Steva Cavanagha nebo Mickey Haller z knih Michaela Connellyho. Na rozdíl od jejich triků však tento pokus žalobce není dokonalý. A nemůže proto být úspěšný. Žalobce totiž vše výše uvedené podle soudu učinil jen proto, aby doručování v odvolacím řízení zkomplikoval. Což se mu s ohledem na neúspěšné pokusy žalovaného o doručení na tureckou adresu povedlo. Po doplnění svého odvolání navíc už dělal „mrtvého brouka“ a nijak se o průběh odvolacího řízení nezajímal. Až těsně před uplynutím promlčecí lhůty – protože žalobce (správně, jak se ukázalo) vycházel z toho, že doručení prostřednictvím policejního orgánu nebylo zákonné – se znovu ozval jeho advokát s prosbou o zaslání rozhodnutí, od čehož odvíjí moment doručení. Nadto ještě v den tohoto „doručení“ rozhodnutí podal jedenáctistránkovou žalobu. Tím současně předešel případné opožděnosti žaloby, pokud by doručení prostřednictvím policejního orgánu soud nakonec považoval za účinné.
48. Žalobce se tedy podle soudu pokusil obejít smysl a účel pravidel doručování, kterým je umožnit účinně doručovat účastníkům řízení. Jeho kroky šly přesně opačným směrem – aby se mu nedalo účinně doručovat. Cíl byl jasný, docílit promlčení odpovědnosti za přestupek. K tomuto cíli však žalobce nakonec nedošel.
49. Jak totiž Krajský soud v Brně uvedl v rozsudku ze dne 10. 2. 2023, č. j. 22 A 27/2022-32 (body 21, 23 a 27), na nějž odkazuje žalovaný:
- „Podle § 20 správního řádu se fyzickým osobám doručuje přednostně na adresu pro doručování dle § 19 odst. 4 správního řádu nebo na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel. Pokud nejsou takové adresy zvoleny a nedoručuje se elektronickou formou, doručuje správní orgán písemností na adresu trvalého pobytu. (...)“
- Není (...) vyloučeno, aby správní orgány v určitých případech volbě doručovací adresy nepřiznaly účinky. To mohou učinit zejména tehdy, pokud volba doručovací adresy ze strany účastníka řízení odporuje smyslu a podstatě tohoto institutu a procesní právo na volbu doručovací adresy je tudíž zneužito. Účelem adresy pro doručování je umožnit doručování písemností v místě, kde se účastník řízení fakticky zdržuje a je fyzicky schopen písemnost převzít. (...)“
- Pokud tedy účastník řízení zvolí adresu doručování v zabránění proto, aby mařil účel řízení, může správní orgán k této volbě nepřihlížet a doručovat na adresu trvalého pobytu. Tento postup lze ostatně vztáhnout i na situaci, kdy účastník ohlásí adresu pro doručování prostřednictvím informačního systému evidence obyvatel. Jedná se také o volbu účastníka a materiálně má totožné následky.“* (zvýraznil krajský soud).
50. Žalovaný po neúspěšných pokusech o doručení žalobci na tureckou adresu k této adrese nepřihlížel a zaslal všechny procesně relevantní písemnosti právě na adresu trvalého bydliště. Postupoval tedy přesně v intencích citovaného rozsudku. Na adresu trvalého bydliště žalovaný zaslal žalobci i své rozhodnutí. Doručilo se fikcí k 14. 9. 2024. Tedy více než dva měsíce před uplynutím promlčecí lhůty (22. 11. 2024). Námitka, že došlo k promlčení odpovědnosti žalobce za přestupek tedy není důvodná. Z toho důvodu také nemá vliv dění při snaze o doručování prostřednictvím policejního orgánu dne 25. 9. 2024. Ani skutečnost, že advokát žalobce obdržel rozhodnutí žalovaného dne 25. 11. 2024.

51. Na výše uvedené nemá vliv ani to, že se Nejvyššímu soudu podařilo v trestní věci žalobce jednu písemnost na tureckou adresu doručit. Žalovanému se to totiž hned dvakrát nepodařilo. Důvodně proto pracoval s tím, že uvedením dané adresy žalobce maří průběh řízení. I soud je přesvědčen, že výše v bodech 48 a 49 popsaný smysl a účel určení si adresy pro doručování (ať už v režimu § 19 odst. 4 či v režimu podle evidence obyvatel na základě § 19 odst. 1) žalobce svým jednáním v této věci popíral a šlo o zneužití práv. Ve výsledku nemá vliv ani to, že se do sféry žalovaného neměly dostat informace od Interpolu (viz bod 38 výše), či další okolnosti, na něž žalobce poukazuje v souvislosti s trestním řízením, jež se proti němu vede.
52. Nedůvodná je i námitka, že žalovaný nedal žalobci možnost se zúčastnit ústního jednání konaného v odvolacím řízení a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce je toho názoru, že mu žalovaný předvolání na ústní jednání a výzvu k seznámení se s podklady nedoručil. Opak je pravdou. Žalovaný mu totiž předvolání k ústnímu jednání, ve kterém se uvádělo i to, že po skončení jednání bude mít žalobce možnost se vyjádřit ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí, zaslal (neúspěšně) na tureckou adresu a také na adresu trvalého bydliště v evidenci obyvatel. Jak plyne z výše uvedeného, doručení na druhou uvedenou adresu mělo v této věci účinky doručení. K němu došlo fikcí k 29. 7. 2024. Jednání proběhlo 14. 8. 2024. Jde jen a pouze na vrub žalobce, že se k němu nedostavil. O práva, jejichž upření nyní namítá, se podle soudu připravil sám.
53. Námitky týkající se promlčení odpovědnosti žalobce za přestupek a nemožnosti zúčastnit se ústního jednání a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí žalovaného proto nejsou důvodné.

b. Městský úřad byl skutečně místně nepřislušným k projednání obou přestupků – nejde ovšem o vadu dopadem na zákonnost rozhodnutí správních orgánů

54. Další námitka se týká místní nepřislušnosti městského úřadu k projednání přestupků žalobce. Žalobce má i zde pravdu v tom, že městský úřad opravdu místně nepřislušný byl a že obě věci měl projednat Magistrát města Přerova. To ovšem nečiní tuto námitku důvodnou. Jak žalovaný správně namítl, nejde o vadu s dopadem na zákonnost rozhodnutí.
55. Podle § 62 zákona o odpovědnosti za přestupky je k řízení místně příslušný správní orgán, v jehož správním obvodu byl přestupek spáchán.
56. V případě přestupku odmítnutí podrobit se orientačnímu a lékařskému vyšetření na alkohol a jiné návykové látky ani není mezi účastníky sporu o tom, že ho žalobce spáchal ve správním obvodu Magistrátu města Přerova. Žalovaný to ve svém rozhodnutí sám výslovně uvedl.
57. Pokud však jde o neuposlechnutí výzvy k zastavení vozidla, tak je třeba blíže rozebrat, kde byl vlastně spáchán. Ve správním obvodu městského úřadu totiž žalobce na výzvu policistů zareagoval tak, že před nimi otočil a začal ujíždět přes několik vesnic až do správního obvodu Magistrátu města Přerova. Tam poté spáchal přestupek odmítnutí podrobit se orientačnímu a lékařskému vyšetření na alkohol a jiné návykové látky. Po celou dobu ujíždění za ním policisté jeli a světelnou signalizací ho vyzývali k zastavení. Žalobce zastavil až poté, co mu cestu zatarasili přerovští policisté, kteří mezitím přijeli z protisměru jízdy žalobce. Je tedy otázkou, jestli – jak žalobce namítá – nešlo o trvajícím přestupek, v jehož případě je místem spáchání místo jeho dokončení [Jemelka, Luboš. § 62 (Místní příslušnost). In: Jemelka,

Luboš, Vetešník, Pavel. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 494, marg. č. 1].

58. Podle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky je trvajícím přestupkem takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu. Krajský soud hledal v judikatuře obdobné případy, na jejichž základě by mohl posoudit, zda neuposlechnutí výzvy k zastavení v tomto případě bylo trvajícím přestupkem. V judikatuře správních kloudná vodítka nenašel. Inspiroval se proto v trestní judikatuře, protože kritéria posuzování, zda jde o trvajicí trestný čin, jsou stejná jako u trvajících přestupků.
59. V principu podobným případem se zabýval Nejvyšší soud v usnesení ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 4 Tdo 179/2012. Sporným bylo, zda je trvajícím trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, pokud pachatel zmaří výkon i účel uloženého ochranného léčení tím, že uteče z léčebného ústavu. Taky by se dalo říci, že nejde o trvajicí trestný čin, protože hlavní roli hraje ten útěk. Podle Nejvyššího soudu ale o trvajicí trestný čin šlo. Pachatel totiž poruší zájem na řádném výkonu soudního rozhodnutí jednak okamžikem samotného útěku z ústavu, ale tento zájem porušuje nepřetržitě i po celou dobu trvání útěku, neboť se po tuto dobu nepodrobuje nařízené ústavní léčbě, tedy maří výkon ochranného léčení (srov. obdobně také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. 8 Tdo 343/2012 k trestnému činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání spočívajícím v nenastoupení výkonu trestu odnětí svobody).
60. Podobně i v této věci by se dalo říci, že žalobce porušil zájem na pozadí skutkové podstaty přestupku neuposlechnutí výzvy k zastavení – tj. v konkrétních okolnostech této věci zejména to, aby policie mohla následně provést silniční kontrolu – jednak okamžikem, ve kterém ji neuposlechl, otočil se před policistou a začal ujíždět opačným směrem. Daný zájem ovšem žalobce poté porušoval i po celou dobu svého ujíždění před policisty, protože po tuto dobu bránil průchodu onoho zájmu. Vyvolal tedy protiprávní stav, který následně až do zastavení přerovskými policisty ve správním obvodu Magistrátu města Přerov udržoval. A tam ho dokončil – ve smyslu § 62 zákona o odpovědnosti za přestupky ho tam tedy i spáchal.
61. Místní příslušnost k oběma přestupkům žalobce tedy skutečně měl Magistrát města Přerova. Bylo tedy procesní vadou, pokud o nich nerozhodoval. Žalovaný má však pravdu, že nejde o vadu s dopadem na zákonnost rozhodnutí.
62. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138, na nějž žalovaný odkázal ve svém rozhodnutí, opravdu uvedl, že:

„takové pochybení (nedostatek místní příslušnosti) nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediný, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení. Obdobně viz i další judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 73/2013-37. Nutno dodat, že zákon nestanoví ani povinnost správního orgánu poučit žalobce o možnosti namítat místní nepříslušnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018-52)“.

Krajský soud jen doplňuje, že v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018-52, na nějž se v citaci odkazuje, šlo taktéž o místní nepříslušnost v přestupkovém řízení. Na

citovaný rozsudek v přestupkové věci navázal i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 28. 3. 2022, č. j. 34 A 34/2019-38 (bod 42), na nějž žalovaný odkázal ve vyjádření k žalobě.

63. Na rozsudek, z nějž soud citoval v předchozím bodě, navázal ještě rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69, ze kterého lze dovozovat, že by místní nepřislušnost rozhodujícího orgánu mohla mít hypoteticky vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud by to krajský soud v dané věci pečlivě odůvodnil. To krajský soud chápe tak, že by bylo obecně třeba, aby místní nepřislušnost doprovázely určité specifické dodatečné okolnosti, v jejichž kontextu by už místní nepřislušnost rozhodujícího orgánu dosahovala významné závažnosti, která by měla vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí.
64. Nic takového žalobce v této věci ovšem podle krajského soudu netvrdí. Pouze spekulativně namítá, že žalovaný měl zájem na tom, aby ve věci rozhodoval konkrétní úředník, který proti žalobci vedl již dříve přestupková řízení. To je ovšem věc, která by se dala individuálně řešit námitkou podjatosti, kvůli které by v případě jejího úspěchu rozhodoval někdo jiný. Nemůže tedy jít o významnou okolnost, pro kterou by již místní nepřislušnost městského úřadu vedla k nutnosti zrušit rozhodnutí žalovaného i právě městského úřadu.
65. Městský úřad tedy nebyl místně příslušný k projednání věci žalobce. Byl ale věcně příslušný, jak zástupce žalovaného uvedl při jednání. A to je hlavní. Námitky žalobce poukazující na místní nepřislušnost městského úřadu proto nejsou důvodné.

c. Správní orgány zjistily skutkový stav ve vztahu k oběma přestupkům dostatečně a nedopustily se žádné jiné vady, která by měla dopad na zákonnost jejich rozhodnutí

66. Další skupina námitek se týká dostatečnosti zjištěného skutkového stavu. Soud však o zjištěném skutkovém ději nepochybuje.

První přestupek

67. Pokud jde o přestupek neuposlechnutí výzvy k zastavení, tak soud jen krátce připomíná, že se ho podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) nebo c) nezastaví vozidlo na signál, který příkazuje zastavit vozidlo, nebo na pokyn k zastavení vozidla daný osobou k tomu oprávněnou při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.
68. Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu platí, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem a pokyny policisty. A podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály.
69. Podle soudu jsou průkazné již kamerové záznamy, které přesvědčivě vyvrací všechny námitky žalobce týkající se průběhu stíhací jízdy zakončené zastavením žalobce. Jednotlivé kamerové záznamy na sebe časově přehledně navazují a je z nich nade vší pochybnost jasné, že po celou dobu dané automobilové honičky policisté stíhají jedno jediné auto, které se jim snaží ujet. Na poslední sekvenci je pak jasné, že je dané stíhané vozidlo v pasti, protože už z dálky lze pozorovat blikající světla policejního vozu v protisměru, které mu zatarasilo silnici. Jakmile stíhané auto zastaví, tak se k němu přirítí policisté z onoho auta v protisměru, míří na řidiče pistolemi a následně z vozu vytáhnou žalobce. Již kamerové

záznamy v očích soudu poskytují dostatečný podklad pro závěr o vině žalobce ze spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy k zastavení vozidla. Jde tu přitom samozřejmě o výzvu bystrických policistů, nikoliv přerovských policistů na konci celého závodu.

70. Námitky žalobce o nedostatečné identifikaci vozidla a řidiče, protože nelze prokázat, že vozidlo zachycené na začátku záznamu je totožné s tím, které bylo zastaveno, jelikož policisté vozidlo ztratili z dohledu na delší dobu a nezaznamenali SPZ ani neviděli řidiče, nebo že mohlo jít o jiné vozidlo, které se náhodně nacházelo na místě zastavení, a že správní orgány neprokázaly, že právě žalobce řídil vozidlo, nebo že nelze vyloučit záměnu vozidel, zejména v nočních podmínkách a při rychlém pohybu, jsou podle soudu tváří v tvář kamerovým záznamům jen velmi chabým pokusem je zpochybnit. Vozidlo nikdy ze záznamu nezmizí na takovou dobu, že by se dalo zaměnit s jiným, které by navíc také začalo před policisty ujíždět. Jde vždy o černé auto se stejně tvarovanými zadními červenými světly. Není reálné, že by dané vozidlo opravdu policistům ujelo a najednou do cesty policistům vjel žalobce, který jim také začne ujíždět a nechá se chytit, jak plyne ze závěrečného záznamu celé jízdy.
71. Žalovaný se navíc s touto námitkou velmi přesvědčivě vypořádal v odvolacím řízení. Nejenže doplnil dokazování výslechy dvou policistů, čímž zesílil důkazní stav věci. Ale ještě „minutu po minutě“ zmapoval jízdu žalobce na základě souřadnic GPS, které jsou na všech videozáznamech, a vytvořil o průběhu celé stíhací jízdy přehlednou tabulku. Spis tedy obsahuje i přesvědčivý podklad o celé trase jízdy. S ohledem na stejnost podstaty dané odvolací námitky a neúčelnost opakování všeho, co ke zjištění skutkového stavu ve vztahu k prvnímu přestupku žalovaný pregnantně uvedl ve svém rozhodnutí, si soud se souhlasnou poznámkou dovoluje na body 60 až 76 rozhodnutí žalovaného odkázat.

Druhý přestupek

72. Pokud jde o řádnost výzvy k podrobení se zkoušce na alkohol a drogy a námitku, že se žalobci nedostalo řádného poučení o následcích neuposlechnutí výzvy, tak taktéž nejde o důvodnou argumentaci.
73. Soud jen připomíná relevantní právní úpravu, podle které se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu člověk dopustí tím, že se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) nebo g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. A podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem.
74. Hlavním důkazem jsou v tomto případě dva videozáznamy, které jsou ve spise. Na prvním z nich ve 21:48 je relevantní následující dění, které soud (stejně jako žalovaný) považuje za vhodné odcitovat v úplném znění:

Policista: Dechovku uděláme.

Žalobce: Ne, odmítám.

Policista: Odmítáte dechovou zkoušku, jo?

Žalobce: Určitě, jestli můžu, tak bych byl rád, kdybych to odmítl.

Jiný policista: Vyzvi ho pořádně, jo?

Policista: Pane řidiči, vyzývám **vás** k provedení dechové zkoušky.

Žalobce: Ano, odmítám.

Policista: Odmítáte. Dobrá, pane řidiči, vyzývám **vás tímto** k odběru krve **v** kroměřížské nemocnici.

Žalobce: Ne, odmítám všechno. Jestli můžu, odmítám. Ano, jasně. A proč v Kroměříži, když jsme v Přerově?

Policista: Můžeme jet i do Přerova, to je jedno.

Žalobce (s ne úplně jistou výslovností): Jasně. Ne, odmítám všechno. Aji Přerov, aji Kroměříž. Jestli vám to nevadí, tak budu rád, když to odmítnu, a půjdu dom svou cestou, kam půjdu, kam mě odvezete.

Policista: Řekněte mi vaše jméno a datum narození.

Žalobce: Ano, však jasně, není problém.

Policista: Už to nebude V. C.?

Žalobce (s úsměvem): V. C.? Už jsem říkal? (...)

Policista: Pane řidiči provedeme orientační test na jiné návykové látky.

Žalobce: Jaký?

Policista: Orientační test.

Žalobce: Ne, nic. Nikdy jsem nic nebral.

Policista: Odmítáte se podrobit?

Žalobce: Jasně.

Policista: Pane řidiči vyzývám vás k odběru biologického materiálu za účelem zjištění návykové látky.

Žalobce: Už říkám, že všechno odmítám, jestli můžu, budu rád.

Policista: Odmítáte se podrobit testu na návykové látky?

Žalobce: Ano, na všechno, na všechno se odmítám. (...)

Policista: Tak ještě to **vaše** jméno a příjmení.

Žalobce: Tak víte, ne. Tak máte auto.

Policista: Ale já to chcu slyšet od Vás ještě. Tak povídejte.

Žalobce: Já už si nic nepamatuju, jestli nevadí. Bude to vadit?

Policista: Bude to vadit.

Žalobce: Tak bohužel.

75. Výzvy tedy nakonec podle soudu zazněly. Ve znění, kterému není co vytknout (obzvláště při absenci bližší zákonné úpravy). Žalobce jim nepochybně porozuměl a zaujal od počátku absolutně odmítavý postoj. Pokud žalobce v žalobě namítá, že jim snad neporozuměl, tak to podle soudu zjevně jen předstírá. Soud plně souhlasí se žalovaným, že z okolností a formulace výzev bylo zřejmé, o jaké testy šlo a jaký byl jejich účel (viz body 93 a 94 rozhodnutí žalovaného). V žalobě ostatně žalobce ani netvrdí, co přesně chybělo v samotných výzvách (k poučení se soud vyjádří dále). Námitky týkající se výzev tedy nejsou důvodné.
76. Ve vztahu k námitkám žalobce, které se týkají poučení, jež podle něj nebylo dostatečné, soud nejprve připomíná, že podle § 13 zákona o Policii je policista povinen před provedením úkonu poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech provedení úkonu, a jde-li o úkon spojený se zásahem do práv nebo svobod osoby, také o jejich právech a povinnostech.

Pokud poučení brání povaha a okolnosti úkonu, poučí nebo zajistí toto poučení ihned, jakmile to okolnosti dovolí.

77. Jak probíhaly samotné výzvy soud výše popsal. K námitkám týkajícím se poučení je relevantní další videozáznam začínající ve 22:45, který znázorňuje tuto konverzaci:

Policista: Pane C., telefon na sebe.

Žalobce: Nemám (...).

Policista: Adresu pro doručování.

Žalobce: Datová schránka. To víte, ne?

Policista: Datovou schránku nevíme.

Žalobce: Tak bohužel. To možná máte všechno

Policista: Dobrá, takže odmítáte sdělit.

Žalobce: Nemám nic, no, bohužel.

Policista: Tady je sepsáno oznámení o přestupku...

Žalobce: Přestupek jenom?

Policista: ...oznámení o přestupku, kdy jste se odmítl podrobit dechové zkoušce a testu na jiné návykové látky.

Žalobce: Tak asi jo no. Jasně.

Policista: Dobrá tady je to sepsáno, tady je poslední kolonka, váš podpis.

Žalobce: Nemusím, jestli Vám to nebude vadit?

Policista: Nemusíte.

Žalobce: Jestli Vám to nebude vadit, tak bych byl rád. Děkuju. Jste hodní.

Policista: Je to váš problém.

Žalobce: Ano, můj. Všechno.

Policista: Tady máte možnost se vyjádřit.

Žalobce: Napíšete to vy, že nesouhlasím?

Policisté: To musí být vaší rukou, je to vaše vyjádření.

Žalobce: Kurňa, já bych se aji podepsal a napsal tam nesouhlasím. Možu?

Policista: To můžete podepsat i tu druhou stranu.

Žalobce (uchopuje pero chystá se psát na stránce, kde je viditelně vytištěné poučení řidiče): Nesouhlasím, jo?

Policista: Nesouhlasíte, dobře. Tady podpis. Takže tedy se nebudete podepisovat (policista podle kontextu má na mysli první stranu tiskopisu oznámení přestupku - pozn. soudu).

Žalobce: Ne, jestli nevádí, tak...

Policista: Když jste se podepsal na jednu, můžete i na druhou.

Žalobce: To nevádí, nechcu, děkuju, nezlobíte se, doufám. Jste hodní, že jste mi neublížili.

Policista: Pane řidiči, tady je sepsán úřední záznam o kontrole řidiče.

Žalobce: No pozor, já nejsem řidič

Policista: Jste řidič a byl jste řidič.

Žalobce: Kdo to řekl? Vy?

Policista: Tady je vaše jméno, bydliště, trvalej pobyt.

Žalobce: Jasný, jasný.

Policista: Zeptám se, pil jste nějaký alkohol?

Žalobce: Ne

Policista: Nepil jste. (...) Nějaké jiné návykové látky, užil jste?

Žalobce: No v žádném případě

Policista: Ne, jo? Neužil jste nic, jo?

Žalobce: Ne.

Policista: Podepíšete, nepodepíšete?

Žalobce: Křížkem, můžu?

Policista: Je to Váš podpis. Podepište se, jak se podepisujete.

Policista: Nějaké léky užíváte?

Žalobce: Jo, inzulín.

Policista: Kdy jste měl naposledy?

Žalobce: Myslím si, že tak před dvěma hodinami jsem si aplikoval inzulín

Policista: Aplikoval jste si inzulín, ano? Máme 11 hodin, takže v devět?

Žalobce: 8:35.

Policista: 8:35, jo?

Žalobce: Přesně, to mám napsaný.

Policista: 8:35 hodin. Dnešního dne, ano?

Žalobce: Ano, jasně.

Policista: Dobrý. Takže žádný alkohol, žádné jiné návykové látky jste neužil.

Žalobce: V žádném případě ne.

Policista: A odmítáte se podrobit všemu?

Žalobce: Všem, bohužel.

Policista: Bohužel.

(...)

Policista: Tak od nás všechno. Teď počkáme na ten váš odtah vozidla.

Žalobce: No doufám, že už přijede. Mně už je zima jak sviňa. (...) Děkuju, jste hodní, fakt smekám. Omlouvám se, že jsem Vás vůbec zdržel trochu.

78. Záznam tedy znázorňuje, jak probíhalo vyplňování tiskopisu oznámení přestupku. Na jeho zadní straně byla celá sekce s nadpisem *Poučení řidiče*. Kdyby žalobce chtěl, mohl si ho v klidu celé přečíst. Žalobce pak připojil svůj podpis k textu, který zněl: „Svým podpisem řidič současně stvrzuje, že poučení rozuměl.“
79. V rámci poučení byla i informace o tom, že podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu má řidič *povinnost* se na výzvu policisty podrobit vyšetření, zda není pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Jen o kousek výše na stejné stránce je informace o přestupku, který měl žalobce spáchat odmítnutím splnění této povinnosti. To policista i ústně žalobci sdělil. Jeho odpověď zněla: „Tak asi jo, no. Jasně.“ *Právní důvod* byl nabíledni – žalobce vykazoval znaky vyvolávající podezření, zda není pod vlivem alkoholu. Policisté v úředním záznamu zakřížkovali nejistý postoj, nevýraznou řeč, zarudlé oči a zápach alkoholu. Tím bylo podle krajského soudu dáno § 13 zákona o Policii zadost. Dané námitky žalobce tedy nejsou důvodné.
80. K chybějícímu poučení o následcích neuposlechnutí výzvy podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu je nejdříve třeba obecně zdůraznit, že hrozba vzniku přestupkové odpovědnosti musí být v takovém případě každému držiteli řidičského

oprávnění jasná. Jak v té souvislosti uvedl žalovaný (bod 111 jeho rozhodnutí), podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 As 146/2015-54:

„nemůže stěžovatel svou obranu úspěšně založit na tvrzení, že nevěděl, že odmítnutím podrobení se lékařskému vyšetření poruší svou povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Dle ustanovení § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni 23. 5. 2014 (dále jen „zákon o přestupcích, „[k] odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona pak uvádí, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu přitom není požadováno úmyslné zavinění.“

Za dnes platné právní úpravy platí tytéž principy. Absence dané výzvy tedy má relevanci jen pro určení formy zavinění, která podle žalovaného v této věci měla podobu nepřímého úmyslu (soud se ztotožňuje s odůvodněním žalovaného v bodech 112 až 119 jeho rozhodnutí, na které se souhlasem odkazuje). Pokud tedy policisté nepoučili žalobce o následcích neuposlechnutí výzvy, tak ho to nezbavuje přestupkové odpovědnosti, jak se mylně domnívá.

81. Soud uznává – stejně jako to učinil i žalovaný (bod 105 jeho rozhodnutí) – že postup policistů nebyl úplně učebnicový. Teoreticky by mělo jako první zaznít poučení o povinnostech plynoucích z § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu, následované samotnou výzvou. Tento případ je ale v mnohém specifický. Ať už samotným dobrodružným skutkovým dějem, tak poměrně tvrdošíjným přístupem žalobce, který odmítal jakoukoliv součinnost, což dokládají dva výše popsané videozáznamy. V kontextu adrenalinového zážitku, který žalobce policistům připravil, by proto bylo přepjatým formalismem, pokud by postup policistů v této věci měl dopad na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

Dokazování

82. Žalobce namítá, že ho žalovaný nevyrozuměl o výsledku policistů, že se ho proto nemohl účastnit, že nebyla vyslechnuta navržená spolujezdkyně, a že navrhoval také výslech policisty L. M., který se účastnil zásahu, ale žalovaný se k tomuto návrhu vůbec nevyjádřil.
83. K první části námítky soud odkazuje na výše vysvětlený závěr, že žalovaný řádně předvolal žalobce k ústnímu jednání (viz bod 52 výše). V předvolání přitom žalovaný výslovně uvedl, že při jednání proběhne výslech zasahujících policistů prap. H. a prap. K., kterým může i žalobce při jednání klást dotazy. Tato část námítky tedy není důvodná.
84. K návrhu na výslech spolujezdkyně žalovaný uvedl (bod 120 jeho rozhodnutí; pro přehlednost upravil soud):

„Odvolací orgán stejně jako správní orgán prvního stupně shledal tento důkazní návrh za nadbytečný. Svůj důkazní návrh obviněný věcně neodůvodnil. Ani odvolacímu orgánu není zřejmé, k čemu by svědecká výpověď měla přispět. Jak správně uvedl v rozhodnutí správní orgán prvního stupně, výslech spolujezdkyně není potřebný, protože je vše nahráno na videozáznamech. Videozáznamy dokazují, že jediným řidičem vozidla byl [žalobce] a dokumentují také výzvy k vyšetření i jejich odmítnutí. O výsledku spolujezdkyně by odvolací orgán uvažoval jediné, kdyby neexistovaly videozáznamy a skutkový stav by byl založen výhradně na svědeckých výpovědích policistů. Na videozáznamech je dobře vidět, jak se spolujezdkyně pohybuje kolem vozidla a do silniční kontroly nezasahuje.“

Tím žalovaný podle soudu přesvědčivě odůvodnil, proč na tento důkazní návrh nepřistoupil a splnil tak povinnosti, které se s nevyhověním důkaznímu návrhu pojí – odůvodnit, proč mu nebylo vyhověno. Soud se s tímto zdůvodněním plně ztotožňuje.

85. A pokud jde o výslech L. M., tak městský úřad ve svém rozhodnutí (str. 12 až 13) opět vysvětlil, že neshledal za potřebné kohokoliv z navržených svědků (tři zasahující policisté a spolujezdkyně) vyslýchat s ohledem na průkaznost videozáznamů, což soud považuje za rozumné a dostačující. Žalobce pak v odvolání pouze namítal, že jeho návrhy městský úřad řádně nevypořádal. Nedomáhal se výsledků znovu v rámci odvolacího řízení. Žalovaný následně dva policisty sám vyslechl a odůvodnil, proč nebylo třeba vyslýchat spolujezdkyni (viz předchozí bod). Je pravdou, že se adresně nevypořádal s tím, zda městský úřad postupoval správně při nevyhovění návrhu. Ale v kontextu toho, že žalobce výslovně nenavrhoval výslech svědků v odvolacím řízení, nevysvětlil, čím by svědek M. mohl důkazně přispět, že žalovaný bezpečně zjistil skutkový stav na základě videozáznamů a výsledků dvou zasahujících policistů, i že podle soudu již městský úřad dobře odůvodnil, proč svědka M. nevyslechl, nejde o vadu s dopadem na zákonnost rozhodnutí.
86. Důkazní námitky žalobce tedy nejsou důvodné.

Chybějící hodina videozáznamu a tvrzení žalobce o policejním násilí

87. Žalobce v neposlední řadě tvrdí, že policisté neměly po celou dobu zapnuté kamery, a proto vznikají pochybnosti, co se v mezidobí dělo. Chybějící záznamy znemožňují posoudit, zda policisté vůči žalobci nepoužili nepřiměřené násilí.
88. K těmto námitkám je třeba uvést, že i kdyby soud uvěřil tvrzení žalovaného, že proti němu policisté v době, která není na žádném z videozáznamů, použili nepřiměřené násilí, tak by to nemělo vliv v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, ale muselo by to být předmětem tzv. zásahové žaloby podle § 82 a násl. soudního řádu správního, kterou žalobce nepodal. Žalobce navíc spáchal oba přestupky svým jednáním, které předcházelo oné „chybějící hodině“. Pokud by k něčemu nezákonnému během ní opravdu došlo, mohlo se to projevit u druhého videozáznamu popsaném výše v bodě 77. Na něm však nic podobnému předchozímu vývoji nenásvědčuje. Žalobce nijak nezměnil svůj předchozí odmítavý postoj k vlastní součinnosti. A dokonce děkuje policistům, že mu neublížili. Poté popisuje, že je mu zima a děkuje policistům, že jsou hodní, smeká před nimi a omlouvá se jim za zdržení.
89. Chybějící záznam by navíc obecně vzato mohl být problémem, jen pokud by žalobce vznesl tzv. hájitelné tvrzení špatného zacházení na poli čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Toto hájitelné tvrzení lze nejefektivněji doložit např. lékařskou zprávou. Pokud by jednotlivec vznesl takové hájitelné tvrzení, pak by na veřejnou moc přešlo důkazní břemeno ve vztahu k povinnosti prokázat, co se tedy ve sporný moment dělo. To bude bez videozáznamů v praxi mnohdy těžký úkol (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1398/17 ze dne 17. 10. 2017).
90. Žalobce však hájitelné tvrzení špatného zacházení vůbec nevznáší. Vlastně netvrdí k tomu, co mu měli policisté provést, vůbec nic. I v replice zmiňuje jen, že „měl na sobě zimní bundu, takže *případné* známky násilí (*např.* kopy) nebyly viditelné“ (zvýraznil soud). Podle všeho ani nenavštívil lékaře, jehož zprávou by mohl svá tvrzení doložit a učinit z nich tvrzení hájitelná. Jeho chování i výroky navíc neodpovídají tomu, že by ho policisté podrobili nepřiměřenému násilí. Pokud ho přerovští policisté vytáhli z auta, povalili ho na zem a dali

mu pouta, tak to podle soudu bylo přiměřené okolnostem. Žalobci se přitom ani nic závažného nestalo.

91. Tyto námitky žalobce tedy z procesních i věcných důvodů nejsou opodstatněné.

VI. Závěr a náklady řízení

92. Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
93. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému sice vzniklo, ale žádné si neúčtoval. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 13. srpna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce